ja siis nääd, et ju käsi hästi käib. Oh mu armas ärakadunud poeg, mu kõige kallimad koolilapsed! Teie olete mu töö ja waewa kõige parem palk ja nüüd ma wast tunnen, kui õnnelik ammet mul on.““

Et koolmeister Sõnajalg küll ühe wäikse kogu rahwa keskis seda asja rääkis, siiski teadsid paari nädala pärast kõik küla rahwas seda ja waatasid imekspanemisega Mardi otsa ning röömustasiwad endid selle üle kõige enam, et ta sellega wallatumat S. usklikuks ja Jumala kartlikuks meheks tegi. Ka siin läks see tõeks, mis üks kuulus koolmeister ja laste kaswataja ütleb, et pool osa inimesi saada lastest enestest ja pool osa jälle wanadest inimestest üleskaswatud.

Jah, mitu head aastat on nüüd sest ajast mööda läind ning mitu asja on laia ilma peal ennast muutnud.

Meie mueste sündind S. hakkas möldriks ja on tubli mölder ning ei ole pärast enam laia tee peale sattunud, ja et ta oma makiwõtmisega trehwi õigust teeb, on sest näha, et tal alati niipalju jahwatamist on, et aga hädaste sellega walmis saab.

Mardi isa ostis Mardile päris koha ja Jumal õnnistas teda.

Naad on ju mõlemad naese mehed ja elawad ilusat abielu. Iga aasta käiwad naad just sel endisel õnnetuse ja õnne pääwa mälestuseks teine teise juures wõeraks, rääkiwad siis oma endisest koli- ja tulewasest elu ajast ja õnnis koolmeister ei puudund ka sel pääwal sealt, nii kaua, kui ta elas. Ja kui ta wiimast korda nendega weel seda nuesündimese pääwa pidas, siis ta nagu oleks aimand, et see temale wiimne kord seal olla oli, seepärast walmistas ta siis Mardile ja S. weel ühe laulu oma mälestuseks ja walis iseäranes S. kohta tähendades Jeesuse tähendamise sõnu ärakadunud poeast laulu põhjuseks, mis nõnna käis:

Aun ja kiitus Sellele,
Kes meid õnnistanud!
Tänu püha Tallele!
Ta meid lunastanud.

Eesti-ma rahwa Kalender 1878, lk. 32